

wymiany towarów i usług, a także rozwoju współpracy intelektualnego, naukowo-technicznego i ekonomicznego obszarów.

Obejmują one bardzo szeroki zakres zainteresowań: metalurgia, budowa maszyn, chemia, niemetale materiały, informacje rolnicze, rolnictwo, budownictwo, medycyna, pakowanie i transport towarów, itp.

Międzynarodowa organizacja standardów ma krótki tytuł ISO (ISO) od greckiego słowa «isos» (równy).

Na dzień dzisiejszy w skład ISO składa się z ponad 120 krajów świata. Międzynarodowe standardy ISO nie mają statusu obowiązkowe dla wszystkich krajów uczestniczących w programie i każdy kraj na świecie ma prawo samodzielnie określić celowość i zakres ich stosowania.

ПРОБЛЕМИ ЄВРОРЕГІОНАЛЬНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА УКРАЇНИ ТА ЄС

Деділова Т.В., к.е.н., доцент

Марченко І.Ю., магістрант

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

Переломні моменти в розвитку політичної та економічної системи країни характеризуються появою нових проблем й відкриттям широких перспектив та можливостей, як для системи в цілому, так і для окремих її елементів. Так, із затвердженням напрямку інтеграційногорозвитку України 27 червня 2014 року (Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони), єврорегіональне співробітництво, яке розглядається як інструмент підвищення рівня розвитку та забезпечення економічної безпеки прикордонних регіонів, а також сприяє європейському вектору розвитку інтеграційних процесів на регіональному рівні, отримало нові можливості для забезпечення свого ефективного функціонування.

Поряд із перешкодами, які виникли в сучасних умовах, залишилися не вирішеними і старі проблеми, які створюють бар'єри для активного використання транскордонного потенціалу прикордонних регіонів. Зазначені бар'єри і перешкоди проявляються в низці основних проблем (рис. 1).

Регіональна політика сучасної України формується і реалізується з огляду на поточну макроекономічну ситуацію в країні та перспективи регіонального розвитку.

Соціально-економічний стан країни зумовлює проведення обмежувальних заходів щодо фінансування потреб регіонів, а прагнення регіонів до отримання більшої кількості фінансових ресурсів для забезпечення нагальних потреб посилює необхідність активації ними власних джерел розвитку та залучення інших, позабюджетних ресурсів. Ресурсна складова стає домінантною у сучасній регіональній політиці – і це повністю відповідає як проголошеним цілям державної регіональної політики в Україні на період до 2020 р., так і

напрямок розвитку, визначеним для країн ЄС на новий програмний період – 2014-2020 рр.

Основи здійснення та принципи державної регіональної політики унормовані у Державній стратегії регіонального розвитку на період до 2020 р. [2], у якій проголошено інтегрований підхід до формування та реалізації державної регіональної політики у поєднанні трьох складових регіональної політики: галузево-секторальної, територіально-просторової, управлінської.

У нормативних документах ЄС [3] вказано, що необхідно забезпечити гідну відповідь на виклики, які створені світовими структурними змінами, спричиненими економічною кризою, зростаючою незалежністю регіонів ЄС, демографічними і соціальними змінами, різноманітним впливом змін клімату та довкілля, енергетичним забезпеченням, зменшенням біологічної різноманітності, мінливістю природної, ландшафтної та культурної спадщини.

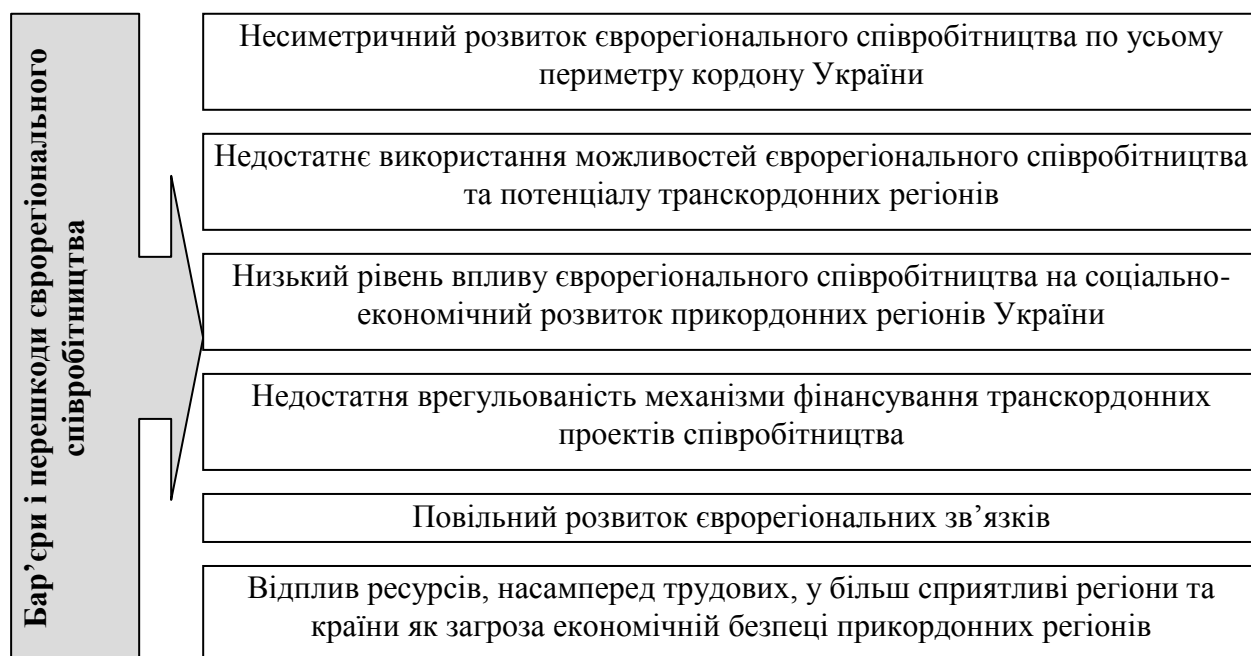

Рисунок 1 – **Бар'єри і перешкоди євро регіонального співробітництва** (розроблено авторами за [1])

Тому з метою гідного протистояння названим викликам сформовано такі пріоритети у територіальному розрізі: забезпечення поліцентричного і збалансованого регіонального розвитку; підтримка інтегрованого розвитку міст, сільських та особливих/спеціальних територій; підтримка інтеграції транскордонних та транснаціональних функціональних макрорегіонів; забезпечення світової конкурентоспроможності регіонів, яка базується на міцних регіональних економіках; покращення рівня сполучення та зв'язків між регіонами для окремих мешканців, громад, підприємств; управління екологічними, ландшафтними і культурними ресурсами регіонів.

Література:

1. Економіка регіонів у 2015 році: нові реалії і можливості в умовах започаткованих реформ / за ред. д.е.н., проф. Д.І. Олійник. – К.: НІСД, 2015. – 92 с.

2. Державна стратегія регіонального розвитку на період до 2020 року / Постанова Кабінету Міністрів України від 6 серпня 2014 р. № 385 // Матеріали офіційного сайту українського законодавства [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/385-2014-п>. – Заголовок з екрану.

3. The headline targets for the EU in 2020 – European Commission / Eurostat / Europe 2020 Indicators / Europe 2020 strategy [Electronic resource]. – Access mode: <http://ec.europa.eu/eurostat/web/europe-2020-indicators/europe-2020-strategy/targets>. – Заголовок з екрану.

ПРОГРАМУВАННЯ РОЗВИТКУ МАЛОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА В УМОВАХ АКТИВІЗАЦІЇ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ

*Дмитрієв І.А., д.е.н., професор
Харківський національний автомобільно-дорожній університет*

На сучасному етапі розвитку економіки України особливу важливість отримує ефективне управління малим підприємництвом як унікальним і перспективним видом діяльності.

В умовах глобалізації та посилення конкуренції на міжнародному ринку, особливу актуальність отримує аналіз зарубіжного досвіду забезпечення розвитку малого підприємництва: виявлення основних перепон цього розвитку та обґрунтування його перспективних напрямів.

Аналіз зарубіжного досвіду обґрунтування пріоритетних напрямів розвитку малого підприємництва в країнах Європейського Союзу дозволить:

- по-перше, виявити основні проблеми розвитку малого підприємництва в країнах, що складають конкуренцію Україні на європейському ринку;

- по-друге, більш повно дослідити наявні проблеми розвитку малого підприємництва в Україні;

- по-третє, попередньо виявити можливі майбутні проблеми розвитку малого підприємництва в Україні.

На даний момент в європейських країнах з розвиненою ринковою економікою головна увага приділяється формуванню регуляцій, які сприяють розвитку малого підприємництва.

У межах Європейського Союзу основний акцент ставиться на спрощення та стандартизацію законодавства в багатьох областях регулювання, що повинно забезпечити просування реформ з урахуванням і відповідно до особливостей, і вимог малого підприємництва.

Так, програма Європейського Союзу для малого бізнесу спростила і поліпшила ділове становище для малих підприємств та їхнього спрощеного виходу на ринок.